sündima, kui ühe millioni järele sihib! Üeldakse ikka, kopik korjab rubla — minult on aga tühised 2 kop. enam kui 100 rubla ära wiinud."

Pärdikute seltsis.

„Mina olin," nii jutustas kord üks madrus, wast üürikest aega Bellerophoni pääl teenimas, kui meie laew kord Afrika Läänepoolsel rannal peatas. Mitme teise mehega läksin ma jahi pääle, eksisin peagi teistest ära ja sattusin põlise parumetsa. Korraga nägin ma umbes poolsada sammu minust eemal arutu suure ahwi kookuspähkleid näriwat. Ruttu kiskusin püssi palgele ja lasksin. Kuul näis trehwanud olewat, sest suure kisaga löi lojus kukerkuuti ja jäi siis nagu eluta maha. Ma astusin ta juure ja hakkasin nõuu pidama, mis nii kensaka saagiga teha. Häkkitselt sain ma matsu mööda pääd ja kautasin meele. Kui jälle jõunest toibusin leidsin end gorilla seljas — sest sähärdune ahw oli ta. Uidi! tormas mu waenlane minuga metsa sisse. Peagi jõudis ta lagedale, kus wähemast sada suuremaid ja wähemaid gorillasid koos oliwad. Neile, nagu pidas koll — nii imetasin ma seda koledat metsalist — hoopliku kõnet, mis pääle ta mind oma jalgade wahele pigistas ja minu pääst juukseid wälja hakkas kitkuma. Oih, oli see

aga walus! Aga oma suureks ehmatuseks sain warsti näha, et koll weel paremat mulle tahtis walmistada. Ta hakkas suure kurjaga mu jalgadest kinni, keerutas mind üle enese pää ringi selle nõuuga, minu pääd wastu lähema kaljurahnu purustada. Üttlemata hingeahastuses hakkasin ma kõigest jõunst kisendama. See päästis mind. Sest korraga tuli teiste seltsist üks gorilla ja kiskus mind mu mõrtsuka käppade wahelt ära. Ma olin prii. Ruttu asusin ma Lotti kaitsele; seda nime andsin ma oma elu päästjale. Tema wõttis mind omaks kasupojaks wastu, paitas mind, hellitas mind, söötis mind pähkledega ning muretses mulle hää maganise aseme. Ma paitasin teda wastu, ja, jah, ega ma waleta — liigutuse pisarad hiilgasiwad metsamüraka silmis. Ma tunnistan tõtt — ma olen inimeste seas mõnegi meesterahwa näinud, kell lollim nägu on, kui sellel karwanäulisel gorilla prouakesel. Kahju aga, et teda kõha kurnas. Kõik katsed minu poolt, seda wiga kautada, jäiwad järeldusetа. Ning paari nädala pärast leidsin ühel hommikul Lottit selili maas ning ei liigutanud ei esimesi ega tagumisi käppasi. Nii pea, kui Koll selleşt aru sai, kargas ta mu kõrisse kinni, mind ärakägistama. Ma rõõkisin kõigest wäest. Mu hääl elustas Lottit minu kaitsemiseks. Wihaselt tungis ta Kollu kallale ja ajas

Eesti-maa rahwa Kalender 1892, lk. 34